

der for Tiden foregaar i Befolkningen. Jeg maa sige, at dette har overrasket mig. Jeg har ikke hidtil vidst, at Asaabanen stod i saa naert et Forhold til det moralske. At derimod det ærede Medlem staar i et naert Forhold til det moralske, var mig ikke noget nyt. Der var i sin Tid her i Folketinget en meget djærv og munter Marine-minister, som plejede at trække Medlemmer af dette Ting tilside og sige til dem om en af sine Kolleger: De ved nok, at vi har en meget udmærket Kultusminister for Tiden, vi har en ganske fremragende Kultusminister, en ganske enestaaende Kultusminister; jeg ved det nøje, han har selv sagt mig det. Paa akkurat samme Maade ved vi, at det ærede Medlem fra Søby er en højst moralsk Repræsentant; han har selv sagt os det. Men han har sagt os det saa ofte, at jeg tror, det ærede Medlem ikke behøvede at gentage det, for Sagen selv er overhovedet ikke egnet til at fremkalde Tvivl. Vi maa jo formode, at vi allesammen er særdeles moralske Repræsentanter, indtil det modsatte bliver bevist. Jeg maa sige det ærede Medlem, at der er en vis Art paagaende Moralforkyndelse, som en Gang for alle er stemplet med Ordet farisæisk. Denne Moralforkyndelse kan have en meget smuk Façade; Façaden kan være kalket for Eksempel, ja, den kan, naar det gaar meget højt, endogsaa være opført af Kalksandsten. Men selv en saadan Kalksandstensfaçade garanterer ikke for, at alting er i Orden, og meget ofte hænder det netop saadanne paagaende Moralforkyndere ved en eller anden Lejlighed, at Façaden braser sammen, og saa ser man, hvordan det hele hænger sammen. Da græder den sande Moral, for det har i Sandhed ikke været behageligt at blive forkyndt højlydt af saadanne Moralforkyndere. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem ved stadig at prædike sit moralske Sindelag bringer saadanne Moralforkyndere i Tanke. Jeg tror, vi skal bringe Spørgsmaalet om Asaa-Banen ned paa det Grundlag, hvor det hører hjemme, og Grundlaget er det, det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) har angivet, at der deroppe, hvad der er uimodsigeligt godtgjort, er et uhyre Flertal imod den Fællesdrift af Asaa-Banen og Frederikshavn—Fjerritslev-Banen, som man ønsker at trumfe igennem. Og naar det er Forholdet, forekommer det mig, at vi her i Tinget stiller os paa det kommunale Selvstyres og den almindelige Valgrets Standpunkt, naar vi siger: Vi vil ikke være med til at hjælpe et Mindretal

til at trodse sin Sag igennem imod Flertallet.

Pinstrup: Mine Udtalelser maa jo have ramt og have gjort ondt. — Nej, det er ikke mig, som det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) med Rette kan hæfte Navnet Farisæer paa, men det er Bladet „Politiken”, naar det vil give sig til at være Talsmand for den sande og ægte Moral og i den Anledning saa stærkt, som det har gjort, angriber mig, fordi jeg har fremsat en fejlagtig Udtalelse her. Jeg har rettet den offentligt og beklaget, at den er fremkommet, og saa er det, jeg siger, at saa plejer det mellem hæderlige Mænd at være saaledes, at den Sag dermed er forbi. Men naar et Blad som „Politiken” vil slaa sig op paa Moralen, mener jeg, det er dér, Farisæeren bor. Betegnelsen Farisæer rammer ikke mig.

Ministeren for offentlige Arbejder (Thomas Larsen): Det ærede Medlem fra Vejle (Nørgaard) spurgte mig, om jeg ikke vilde give Tilsagn om, at hvis man skulde gaa til at bygge disse Viadukter ved Vejle i en nær eller fjern Fremtid, skulde Vejle Byraad blive hørt. Dertil kan jeg kun sige, at for saa vidt det er mig, der til den Tid er Leder af Trafikministeriet, skal Vejle Byraad blive hørt. Jeg tror forøvrigt, at man altid, naar man foretager gennemgribende Forandringer i en By, ogsaa i Almindelighed hører Byraadet. En anden Sag er det, at det jo ikke er Byraadet, som skal administrere Jernbanens Sager, og det er maaske ikke altid, Statens og Kommunens Interesser falder sammen. Men i al Almindelighed plejer der at føres Forhandlinger imellem Autoriteterne paa den vedkommende Plads og Ministeriet, og det vil sikkert ogsaa ske i Fremtiden; i alt Fald hvis jeg har med det at gøre til den Tid, skal Vejle Byraad nok blive hørt.

Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) henstillede til mig ikke at forhaste mig med Afgørelsen af Spørgsmaalet om Gennemførelse af Vejbroerne ved Horsens Station. Selvfølgelig har det ikke været min Mening at forhaste mig med Gennemførelsen af denne Sag. Det er jo nødvendigt at overveje dette Spørgsmaal nøje. Men jeg erkender, som det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) ogsaa udtalte, at det er paatrængende nødvendigt at foretage Forandringer ved de Niveau-Overkørsler, som findes ved Horsens Jernbanestation, og at dette Spørgsmaal ikke kan skydes ud i en